

РЕШЕНИЕ

№ 1713

гр. София, 10.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **13718** по описа за **2019** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], против Решение от 15.10.2019г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 7-ми състав постановено по нахд № 8817/2019г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснато съществено процесуално нарушение – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да бъде отменено изцяло наказателното постановление, издадено от зам.председателя на Комисия за финансов надзор, алтернативно да бъде намален размера на наложеното наказание като се преквалифицира санкционната норма и се определи такъв по основния състав.

Ответникът по касационната жалба Комисия за финансов надзор, редовно призована, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за

неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С Наказателно постановление № Р-10-451/12.04.2019г., издадено от Зам.председателя на Комисия за финансов надзор, ЗД [фирма], [населено място], на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2, във вр. с ал. 1, т. 2 от КЗ, е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2500 (две хиляди и петстотин) лева за нарушение на чл.496, ал. 1 от КЗ

С касираното решение Софийски районен съд, е потвърдил е потвърди процесното НП.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал както гласни, така и писмени доказателства и ги е приобщени по реда на чл.283 от НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения като наказаното лице, е извършило вмененото му с АУАН и обжалваното НП нарушение.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Постановено е от родово и местно компетентен съд, след валидно сезиране, произнесено по повод акт, подлежащ на съдебен контрол.

На основание чл.220 от АПК, касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение.

Районният съд е изяснил фактическата обстановка, позовавайки се на събраните в хода на съдебното следствие гласни и писмени доказателства, която фактическа обстановка настоящата инстанция споделя изцяло, поради което не намира за необходимо да я преповтаря.

От правна страна.

Правилни са изводите на СРС, че е налице нарушение на чл.469, ал.1 от КЗ, както и правилно са обсъдени фактите, свързани с това, че нарушението е извършено при повторност, която произтича от предходно санкциониране на въззивния жалбоподател с влязло в сила НП № Р-10-543/11.07.2017г., влязло в законна сила на 22.11.2017г.

Съобразно приложимата санкционна разпоредба на чл. 644 от КЗ, на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, на актовете по прилагането му или на пряко приложимото право на Европейския съюз, извън случаите по чл. 635 - 643, на разпореждане или на заповед на комисията, на нейния председател или на заместник-председателя ѝ, се налага имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв. - за юридическо лице или едноличен търговец. При повторно нарушение наказанието по ал. 1, т. 2 - от 2000 до 40 000 лв. Наложена от АНО „имуществена санкция” е съобразена с разпоредбата на чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ, в размер, приблизителен до минималния, предвиден за деяние извършено при условията на повторност, предвид представените доказателства за наличието на влязло в сила НП.

На следващо място, неоснователно е оплакването на касатора, с което приема, че

сроковете по чл.34 от ЗАНН са изтекли. В ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 48 от 28.12.1981 Г. ПО Н. Д. № 48/1981 Г., ОСНК НА ВС/ неизгубило значение/ е посочено, че съобразно изискването на чл.34, ал.1, предл.2 ЗАНН административно наказателно производство не може да се образува, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението./ респективно две години за митнически нарушения/ Тази разпоредба предвижда два преклузивни срока за административно наказателно преследване - тримесечен и едногодишен /респективно две годишен/. Първият срок започва от деня, в който органът, който е овластен да състави акта, е узнал кой е нарушителят. Бездействието на този орган повече от три месеца от откриване на нарушителя е пречка за съставяне на акта -изключва отговорността на нарушителя." В случая нарушението е извършено на 24.10.2018г., а АУАН е съставен на 22.01.2019г.

Неоснователни са и доводите за наличието на маловажно нарушение. Установеното нарушение не е маловажно, то е типично за вида си и не разкрива по-ниска степен на опасност в сравнение с други нарушения от този вид. Ето защо в случая не са налице основания за приложение на чл. 28 ЗАНН.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че решението на въззивния съд е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното Административен съд-София-град, V-ти Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 15.10.2019г. на Софийски районен съд, наказателно отделение 7-ми състав, постановено по нахд № 8817/2019г.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисия за финансов надзор сумата от 100 лв. разноски за касационното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.